

tværtimod troer jeg, at man snarere tør vente, at der nu vil indtræde en Standsning. De Foretagender, som man har gjort, have efter min Mening ikke været letfindigt paabegyndte, men have været begrundede i Nødvendigheden. Vi have en Erfaring i den her omtalte Retning; der er nemlig gaaet en Lov igjennem Rigsdagen, hvor der er fastsat et saadant Maximum, som ikke kan overskrides uden den Lovgivende Magts Samtykke, altsaa ved en ny Lov: Det er Loven af 8de Marts 1856, hvor det Bidrag, som af vedkommende Skoleraad kan paalægges, kun kan gaae til et vist Beløb; efter den Erfaring, jeg har om Virkningen af denne Bestemmelse, har den været heldig; og jeg troer ikke, at den har fremkaldt nogen Bestræbelse efter at naae det fastsatte Maximum, den har tværtimod frembragt et alvorligt Dnske hos alle Vedkommende om at holde sig under det. Jeg skal derfor tilraade at vedtage det under Nr. 52 stillede Forslag. — Derimod forekommer det mig ikke, at der er Anledning til, saaledes som foreslaaet under Nr. 54, at tilføie: „medmindre Kongen dertil giver sit Samtykke“. Naar man finder Anledning til ved Lov at fastsætte en saadan Grændse, saa skjønner jeg, at der er god Grund til ogsaa at bestemme, at der kun ad Lovgivningsveien kan gjøres Forandring derti. Hvis Indkomstkatten i Kjøbenhavn virkelig skal naae et saa høit Beløb, saa forekommer det mig, at Sagen virkelig faaer en saadan Betydning, at der vil være al Anledning til at bringe hele Bøen Kjøbenhavns økonomiske Forhold ind under en saadan offentlig Drøftelse og Undersøgelse, som ligger i Lovgivningsveien.

Hvad angaaer Endringsforslaget under Nr. 55, da tiltaler det, den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Thune) har bemærket, mig meget, men vi staae her mellem to Vanskeligheder. Den ene er den, han gjorde opmærksom paa, og som jeg ikke kan andet end tillægge særdeles megen Vægt, hvorfor der jo ogsaa i Lovforslaget er gaaet netop den Vej, som han anseer for den rigtige. Jeg kan imidlertid paa den anden Side ikke oversee, at man ikke har noget Værn imod, at ikke disse Selvangivelser skee med megen Letthed. Hvis man vil opretholde

Lovens Bestemmelser, kunde det maaffee være hensigtsmæssigt, at man gav næiere Forfrister om, hvorledes den, der brugte Selvangivelse, havde at forholde sig, saa at navnlig kun den, der lagde alle sine Documenter og Bøger o. s. v. frem for Rigningscommissionen, skulde være berettiget til at nyde de med Selvangivelsen forbundne Goder. Naar det blev forlangt, og Vedkommende saaledes fuldstændig fremlagde hele sin Status, saa kunde det nok være, at der vilde være Anledning til at fritage for Offentlighedsloven af den saaledes angivne Sum. Jeg nægter altsaa ikke, at Udvalget har gjort mig ikke lidet betænkelig med Hensyn til, hvad det har foreslaaet under Nr. 55; skulde man imidlertid lægge saa megen Vægt paa det særdeles Grunde, som den ærede Rigsdagsmand anførte, at man stemmer imod dette Forslag, vilde jeg dog i alt Fald ansee det for uanselig, om man gik noget næiere ind paa Bestemmelsen af, af hvad Bestaaenhed Angivelsen skulde være for at kunne gjælde for en ret Selvangivelse. Forslaget under Nr. 59 er kun en Rettelsetse. — Under Nr. 60 er det foreslaaet, at de Ord „saavidt Omstændighederne tillade det“ skulde udgaae, saaledes at Kjendelsen altsaa altid skal være ledsaget af Grunde. Det kan man jo nok sige, men det ligger jo i selve Sagens Natur, at Rigningscommissionen meget hyppigt maa komme til at gaae efter et Skjøn, som ikke kan forlanges støttet paa Grunde. Hvis man derfor udvoterer de omtalte Ord, saa gjør man det jo rigtignok nødvendigt at fremføre Grunde, men de vilde saa rigtignok ogsaa blive derefter; det vil komme til at hedde „efter Alt hvad der er oplyst“, eller „efter alle Formuesomstændigheder“, eller noget andet Saadant. Jeg troer derfor, det er bedre, at Loven selv anerkjender det, der ligger i Forholdenes Natur, nemlig at i alle de Tilfælde, hvor Ansættelsen ikke støtter sig paa bestemte Opgivelser, paa bestemte Kjendelser, men paa et Skjøn af Alt, hvad der foreligger, der er man berettiget til at lade det blive derved. Jeg finder altsaa ingen Anledning til, at det under Nr. 60 stillede Endringsforslag vedtages. — Forslaget under Nr. 61 kan jeg ikke tilraade. Det er jo, idet vi nu betræde denne Bane med en Indkomstkatt, særdeles vigtigt, at man gaaer frem med en stor